

G
A
L
E
B

št. 7
72-73

GALEB MLADINSKA REVIJA

LETNIK XIX
ŠTEVILKA 7
APRIL 1973

VESELE VELIKONOČNE
PRAZNIKE ŽELI
VSEM ŠOLARJEM,
UČITELJSTVU
IN SODELAVCEM
GALEB

Vsebina

Danilo Gorinšek: Velika noč	153
Ludovika Kalan: V prvi pomladi	153
Vojan Arhar: Zapiski veselega vrabčka	154
Stana Vinšek: Naš upor	157
Vera Pipal: Na seji pri leskovi veji	158
Josip Jesih: Zaspani Matjažek	159
Stana Vinšek: Picek pacek	160
Valentin Polanšek: Ples metuljev	162
Črtomir Šinkovec: Kako je zajec ukaniil lisjaka	163
Danilo Gorinšek: April	164
Črtomir Šinkovec: Pomlad na Tolmin- skem	164
Ksenija Prunkova: Okamenela riba	165
Elizabeta Koman: Trdoglavček	167
Ludovika Kalan: Odkod cvetice	168
Vojan Arhar: Števila velikani	169
Ksenija Prunkova: V zlatem jutru	169
Iznajdba tiska	170
Zapojmo veselo: Stana Vinšek: Pored- nežu	171
Meta Rainer: Gorska pripovedka	172
Stana Vinšek: Čebelica	172
Vlado Firm: Nenasitni dihur	173
Šolarji pišejo	174

Mesečnik (8 številk)

Izdaja:
Založništvo tržaškega tiska, Trst

Glavni urednik:

Lojze Abram

Odgovorni urednik:
Albin Bubnič

Uredništvo in uprava:
Ul. G. Amendola 12
34134 Trst - tel. 41 55 34

Tiska:
Graphart, Trst

Naslovna stran:

Marko Ternovec

2. razred

osn. šole v Rojanu

Posamezna številka:
150 lir

Letna naročnina:
1.200 lir

Danilo Gorinšek

Ilustr. Leon Koporc

Velika noč

GLAS PIŠČALI — DROBNE PTICE,
SPREMLJA GA ŠUMOT VODICE,
GOZD ZAMOLKLO UBERE SPEV,
PTICE, GOZD, VODICA, GORE —

SLIŠI SE Z GORĀ ODMEV ...
SILNE ORGLE: VSE OD ZORE
DO NOČI POJÓ NA MOČ:
SVETLA VÉLIKA VAM NOČ!

Ludovika Kalan

Ilustr. Klavdij Palčič

V PRVI POMLADI

Zadnje bele krpe
je na gmajni zima pozabila,
ko se je od brinja
in upornih borov poslovila.
Vzela s sabo je neurja,
z njo odšel je mraz,
nič več divja burja
ne drvi čez Kras.
V vejah drevja novi sok brstenja
tiho se pretaka.
Po dolinah in po sončnih rebrih
sveža zemlja čaka ...
Veter je zdrsel čez mlade trave,
v rosno jutro je že kos zapel,
v sinje dalje je zletel škrjanček,
mandelj na obali je zacvel ...

Zapiski veselega vrabčka

Sto zlatih gumbov

Prejšnji teden so na gmajni za hišami postavili živopisan vrtljak. Okoli njega je vedno polno ljudi, zlasti še otrok. Med bučno godbo se nenehno vozijo na majhnih stolčkih, pritrjenih z dolgimi verigami na vrtečo se vrtljakovo streho. Pri tem se na ves glas smejejo, civilijo in vreščijo. To je zelo zabavno.

Ker imam rad razigrano družbo, sem na zabaviščnem prostoru kuhan in pečen. Spreletavam se med ljudmi in pobiram sladke drobtinice okrog stojnic, kjer številni kramarji prodajajo razne sladkarije.

Pri tem opravilu marsikaj najdem. Zadnjič sem naletel na majhen kovinski gumb, ki je bil tako

lep, kot bi bil skovan iz suhega zlata. Kaj takega se mi še ni nikoli pripetilo. Nekaj časa sem ga gledal, ne da bi se mogel odločiti, ali naj ga poberem ali ne.

Tisti hip pa sem nedaleč od sebe opazil drobno dekletce. S široko razprtimi očmi je hrepeneče zrlo proti vhodu vrtljaka, kjer so se pririvali številni otroci ter ponujali vrtljakarju prav takšne gume, kot je bil moj. Šele potem jim je dovolil, da so se nekaj časa lahko vozili.

Ob tem sem se globoko zamislil. Po krajšem razglabljanju sem prišel do presenljive ugotovitve: »Deklica bi se rada vozila. Voz pa se ne, ker nima svetlega gumba. Kaj, ko bi ji podaril najdeni gumb?«

Rečeno — storjeno! Počenil sem na tla, krepko zgrabil s kljuno rumenkasto ploščico in jo v nizkem letu neopaženo spustil na ravnost pred punčkine noge. Cink!

Deklica se je najprej zdrznila, nato pa se sklonila, opazila gumb, ga pobrala in vsa vesela stekla k vrtljaku. Minuto nato se je vsa srečna že vozila.

Moj sklep je bil torej povsem pravilen: če imaš takšen gumb, se lahko voziš, če ga nimaš, pa ne. Vrtljakar je imel na velikem pladnju pravo pravcato goro takšnih lepo bleščecih gumbov. Preneauamo! Nekateri imajo toliko, drugi pa nič!

Zdaj sem šele dojel, zakaj se

zbira okoli vrtljaka toliko otrok, ki samo gledajo, ne da bi se tudi vozili. Jaz pa sem hotel, da bi se zabavali prav vsi. Zato sem se spretno pritihotapil do tistega pladnja in začel odnašati gumb za gumbom ter jih spuščati prikrajšanim dečkom in deklicam pred noge.

S tem nedolžnim početjem sem povzročil neverjetno prekucijo. Vzradoščeni otroci so hiteli pobirati padajoče gume in se začeli v vse večjem številu pehati okrog vrtljakarja. Ta je bil tolikšnega navala silno vesel. Zadovoljen, ker mu posel tako zelo cvete, sploh ni opazil, da se otročad vozi za njegove gume.

Svoj domiseln podvig sem nadaljeval skoraj do večera. Uf, kako sem bil že utrujen! Komaj sem še lahko odletel na vrh vrtljakove strehe. Od tu sem navdušeno opazoval, kako se okoli mene srečajo okoliške hiše, visoki zvonik, stari park, ceste in mostovi, skratka — ves svet!

V mraku je vrtljak zažarel v številnih rdečih, modrih, rumenih, zelenih in belih lučkah. Ves čas je iz zvočnika hreščala poskočna glasba. Bil sem v devetih nebesih. Čudovito!

Od samega vrtenja sem prifratal domov ves omotičen. Sestre so bile prepričane, da sem v rožicah. Jaz pa sem se odmajal med nje in jim zaničljivo zabrusil: »Prismode zmešane! Sploh veste, kaj

je to vrtljak?« Pri tem sem jih zelo grdo pogledal.

To je zaledlo. Prestrašile so se in se vrešče razkropile po dolgi strehi. Jaz pa sem z negotovimi koraki odkorakal za počrneli dim-

nik. Tam sem takoj zaspal in sanjal o pisanem vrtljaku vse do rožnatega jutra, ko je za gorami vzšlo veliko sonce in spet oznamilo nov dan.

(Dalje)

Stana Vinšek

Naš upor

Trideset prešlo je let,
trideset, odkar se svet
rušil je krog nas in v nas.
V narodu pa že ta čas
— ko pijan je lahkih zmag
s silo vladal nam sovrag —
silna kot vrhovi gor
vzklila misel na upor,

na upor!

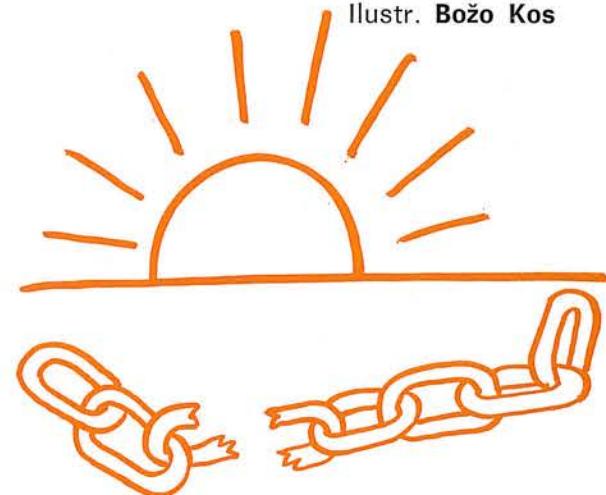
Mračni dnevi in noči.
Rop. Požig. Nasilje. Kri.
Kdo ta čas ni bil izdan?
Kdo ta čas ni bil izgnan?
Kruto vladal je tiran,
toda v gozdu partizan
klical je junake v zbor,
klical narod na upor,

na upor!

Vedno bolj se širi krog,
raste kakor veletok,
okrepí ga talcev kri,
potok solz ga prepoji.
Ne uniči hrup bojišč,
niti groza taborišč,
ne zapor in ne umor
žive misli na upor,

na upor!

Ilustr. Božo Kos

Štiri leta vojne klic
je predramil roj krivic,
vsak pa se boril za mir:
ilegalec in kurir,
mož in žena, partizan,
pionir in ciciban.
Zajezil sovražni vdor,
narod združil je upor,

naš upor!

A po štirih letih boja,
strašnih žrtev, nepokoja,
zopet nam zasije zarja
od Triglava do Vardárja.
Svoboda je pridobljena,
zmagala je misel klena,
nove mlade sreče dvor
priboril nam je upor,

naš upor!

Na seji pri leskovi veji

Za živo mejo,
pod snežno odejo
so se prebudile
cvetice pomladne
iz zimskega sna.
Od prve do zadnje
so danes na seji
pri »leskovi veji«.
Na sejo še Vesna
bo lepa prišla.
Le kaj je sklenila?
Je mar določila
že dan, ko s sprevodom
na plan se poda?
Veter pomladni
predsednik je seje
in ko cvetice
malo ogreje,
lepo jih pozdravi
in predloži
dnevni red seje,
ta se glasi:
»MODNA REVIJA«.
Vesna je zadolžena,
da bo revija
lepo izvedena,
načrt je predse razgrnila,
cvetkam qa svojim
je razložila:
»Za modno revijo
sem določila
dan, ko bo zima
mrzla odšla.
Baržune in svile
brokate in tile
vseh vrst sem kupila.
Vrba šivala bo
leska kroili
lepe modele.

Ko sonce posije
se boste ogrele,
ko sneg se stali,
revija pomladna
naj zablesti!
Ti teloh boš bel,
brat tvoj zelen,
plašč na široko
bo vajin krojen.
Velik klobuk
in čevlje iz laka
mora imeti,
štor prvi koraka...
Zvonček bo v krilcu
z zelenkasto progo,
enako oblecite
mu še soprogo.
Za mano v povorko
se naj uvrstita,
glasno zvonita,
zaspance budita!
Na čelu sprevoda
bo praznik trobila
trobentica v krilcu
iz rumenega tila.
Baržun bo za mačico,
vrbino hčer,
dren bo v sprevodu
njen kavalir.
Leska brez leska je,
nič domišljava,
berva rjava
zanijo bo prava.
Podleskova srajčka
bo iz poplina,
njemu pristaja
najbolj sinjina.
Vijolica plaha
je že obljudila,

da se sprevodu
bo pridružila.
Resa bo rdeča,
kot ogenj goreča,
šla bo ob meni
po trati zeleni.
Zase še nisem
kroja izbrala,
nocoj bom o njem
še premišljevala.«
Pozno v noč veter

zaključil je sejo,
spat se odpravil
na leskovo vejo.
Modna revija
jim mora uspeti!
Z delom sklenili so
resno začeti.
Staro in mlado
se bo veselilo,
ko se za Vesno bo
cvetje zvrstilo.

Josip Jesih

Zaspani Matjažek

Mali Matjažek je bil velik zaspancec. Najraje pa je drnjohal, kadar je imel pouk dopoldne.

»Matjažek, vstani! Sedem je ura.
V šolo moraš!« je navadno rekla babica.

»Vodo ti bom zilia za vrat, če ne vstaneš takoj!« je strogo rekla sestrica Jakica, ko sta kazalca na uri kazala že pol osmih.

Matjažek se je nekajkrat leno obrnil, nekaj jezno zamrmral in se končno le skobacal izpod odeje. Ta častilec spanja je zato mnogokrat pritekel v šolo zadnji hip. Seveda neumit in z neurejenimi lasmi. Včasih je celo zamudil začetek pouka. Zaradi te grde razvade ga je učiteljica seveda kaznovala. Vendar brez pravega uspeha, saj Matjažek že naslednji dan spet ni prišel pravčasno v šolo.

Babica je mnogokrat mislila, ka-

ko bi ugnala malega poredneža. No, in nekoč se ji je posvetilo.

Po obedu je babica vselej postavila na mizo puding ali pa kruh z medom. Matjažek je bil prav takšen sladkosnednež, kot je bil zaspancec. Posebno kruh z medom mu je teknil.

»Jakica, odslej bo kruh z medom tudi vselej za zajtrk,« je kar nenačoma rekla babica.

»Krasno,« je rekla Jakica, »potem bom dobila tudi Matjažkovo porcijo, saj on tako in tako še ne bo vstal tako zgodaj!«

Matjažek je molčal in se le kislo nasmehnil. Naslednje jutro pa je vstal že pred sedmo. Prišel je v kuhinjo in sedel k zajtrku. Babica in Jakica, ki sta že tudi sedeli za mizo, sta se le navihano muzali.

Tokrat je prišel Matjažek pravčasno v šolo. Celo učiteljica ga je poхvalila.

PICEK PACEK

Picek-pacek ima belo perje, ki je pomešano s črnimi lisami, majhen repek, živordečo rožo in dvoje posebno bistrih očesc. Toda, oprostite, pozabila sem povedati: Picek-pacek je majhna piška. Kaj je piška, veste vsi, »picek« ali »pipek« pa pravijo v naših krajih petelinčkom in piškam, ki se nahajajo še v zorni kurji mladosti.

Picek-pacek je prikljuval iz jajčka z osmimi bratci in sestricami. Mamica-kokica je svojo živo čivkajočo družinico ponosno vodila po dvorišču in se hrepeneče ozirala na vrt, kjer je bilo tako vabljivo zeleno in kamor so mali picki tako radi uha-jali skozi razne špranje v ograji. No, pa sva se s sestrično Minko seveda usmilili uboge kurje mamicce in jo pustili na vrt, čeprav teta ni bila prav nič navdušena za to; ker pa sva obljudibili, da bova kurjo družinico pazljivo pasli, je končno le privolila. Picki so bili res nadvse srčkani, vendar ne tako, da bi jih ves dan gledali. Zato sva midve

kurji pastirici Kokico nekajkrat odločno spodili z gredic, ji dali še nekoliko primernih naukov — ter jo odkurili. No, kokica-mamica si je najine opomine očitno vzela k srcu, zakaj prav nobene solate ni zmanjkal — zmanjkal pa je eden pickov. Z vrta po najboljši volji ni mogel, torej ga je odnesel jastreb ali dihur ali podlasica ali celo divja mačka! Res je bila zadnjih dvajset let ena sama takšna zver pri nas ustreljena — pa nič se ne ve! Vsi smo ogorenno razpravljali o perečem vprašanju: teta, sestrična Minka, bratrac Zoran, kuharica Nežka, moja malenkost in stric — pa seveda nismo mogli dognati kaj drugega kot to: piške ne smejo več na vrt. A kruta usoda ni mirovala in vsak dan je izginil po en picek. Ko sta bila še dva, je kuharica Nežka nekega popoldneva zavpila kakor obsedena, zgrabilo metlo in kljub svoji obilnosti kakor puščica zletela na dvorišče — picka seveda ni rešila, videla pa je le, da ga je odnesel so-

sedov maček. Po tej uradni ugovoritvi je stric vzel puško, šel nad roparskega mačka in ga ustrelil. Z Minko sva zbežali in tudi mrtvega mucka nisva šli gledati, ker se nama je le preveč smilil. Vedeli sva, da je dobil pri sosedovih več brc kot hrane — res se ni spodobilo, da si je zato privoščil naše picke, pa morda si je domisljeval, da je njemu dovoljeno isto, kakor ljudem.

Na tako žalosten način je torek ostal Picek-pacek sam. Čisto sam

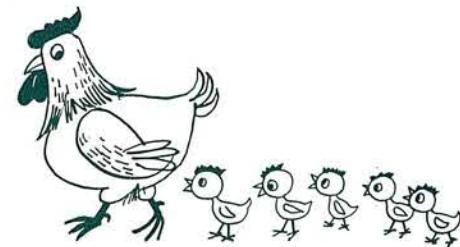

— zakaj brž, ko je malo dorastel, se tudi mamica-kokica ni več zmenila zanj. Picek pa je očitno hrepenel po družbi in ker se je nam vsem smilil, je bil kmalu več v kuhinji kot kje druže. Tu se ga je prijel tudi drugi del njegovega imena — namreč Nežka, kuharica, ga je začela tako klicati, ker je vedno morala za njim čediti. No, pa če se nekaj podobnega ne zameri malim ljudem, zakaj naj se zameri malemu pipeku?

Picek-pacek je bil vsak dan večji, pa tudi vsak dan bol domač, celo predrzen! Bal se ni prav nikogar,

še domači mucek mu ni pognal kurje polti po hrbtu. Posebno velika prijatelja pa sta bila z našim jazbečarjem. Ves dan sta tičala skupaj in vsi smo se vedno znova čudili pickovi podjetnosti in Pazijevi potrepežljivosti. Neko jutro, na primer, stopim z Nežko v kuhinjo. Pes leži mirno ob štedilniku, Picek-pacek pa stoji junaško na mizi in kljuva z največjim tekom v surovo maslo. Ko naju zagleda, takoj preneha, a preden skoči z mize, si še — švrk, švirk, švrk! — hitro obriše kljunček v odprto kuharsko knjigo. Ko je nato Nežka godrnjaje obrezala surovo maslo in ga vrgla psu — je bil Picek-pacek v trenutku na njem in mu izkljuval maslo iz gobčka. To je vendar višek kurje drznosti, ne?

Čas je minil in iz Picka-packa se je razvila čedna jarčica. A dasi se je zavedala novih dolžnosti, vendar nikakor ni pozabila starih navad in je slej ko prej prihajala v kuhinjo. Svoja jajčka tudi nikdar ni legla v običajna gnezda, temveč vselej na kuhinjsko mizo. To navado je šele opustila, ko je pričela kokati. Tudi sedaj pa se je izkazala kot biser kurje pasme in bi menda raje od gladu poginila, kot prepustila, da se ji jajčka shladijo. Ko pa so slednjici sladke male kepice pričivkale na dan, ni bilo na vsem dvorišču boljše mamice od naše kokice, ki je pričela svojo življensko pot kot mali sirotek Picek-pacek.

KOTIČEK ZA NAJMLAJŠE

Valentin Polanšek

Ilustr. Marjanca Jemec - Božič

Ples metuljev

MI NISMO BALONČKI,
SMO MLADI CITRONČKI,
SE V SONCU VRTIMO,
SE V MLADOSTI SMEJIMO.

MI NISMO ZVONČKI,
SMO MLADI CITRONČKI,
SE V SONCU IGRAMO,
SE RADI IMAMO.

SMO TINČKI, SMO TONČKI,
SMO ŽIVAHNI BALONČKI,
ZAČARANI ZVONČKI —
SMO PRESREČNI CITRONČKI!

Črtomir Šinkovec

Ilustr. Magda Tavčar

Kako je zajec ukalil lisjaka

V Trnovskem gozdu je živel lisjak. Neusmiljeno je davil zajce in moril po kokošnjakih, ugonobil je vse, kar je dosegel s šapami in zobmi. Zajci in perutnina so živeli v večnem strahu za življenje. Zato so se zbrali, posvetovali in svetovali lisjaku:

«Imej usmiljenje in nehaj s krvoločnim pobijanjem. Vsak dan ti bomo poslali po eno žival, da se boš nasitil.»

Lisjak je oblizovaje se poslušal zajčjo in pernato srenjo, potem pa pristal na ponudbo.

Zajci in kokoši so za ceno varnosti in miru vsak dan žrtvovali iz svoje srede po eno žival. Tako je prišel na vrsto tudi stari zajec. Nič preveč se mu ni mudilo v lisjakovo žrelo, zato je počasi skakljal — malo naprej, malo nazaj — po gozdu proti lisjakovemu brlogu. Premišljeval je, kako bi se rešil.

«Pozno prihajaš!» je bevsknil lisjak.

Zajec pa mu je odgovoril:

«Nisem jaz kriv, da prihajam tako pozno. Na poti sem namreč srečal najbolj krvoločnega lisjaka. Izpustil me je šele, ko sem mu obljudbil, da se nemudoma vrnem. Lisjak namreč čaka na mojo vrnitev in, ker nočem pojesti besede, te prosim, da mi to dovoliš.»

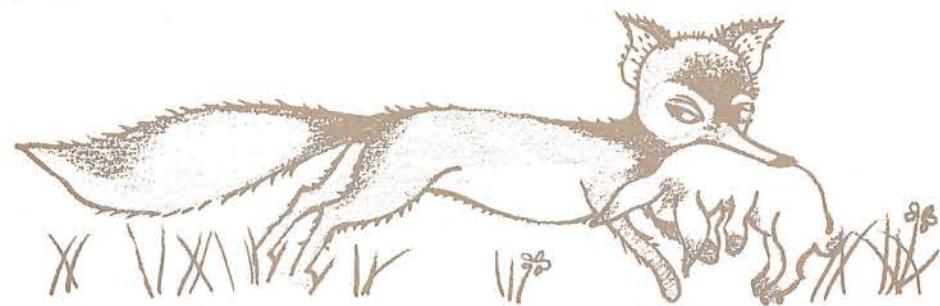
«Kdo je ta prismoda?» zarenči lisjak. «Takoj mi ga pokaži!»

Zajec, stara buča, je odpeljal lisjaka do globokega tolmuna in mu dejal:

«Lisjak naj izvolijo samo pogledati!»

In res je lisjak ugledal v tolmunu lisjaka — lastno podobo — se s silno jezo zaletel vanj in štrbunknil v tolmun. Plavati ni znal, pa ga je hitro požrla globina.

Zajec pa je vesel odskakljal med zajce in perjad in jim naznanih, kako je ukalil pogoltnega lisjaka. Takoj nato so priredili veliko veselico in slavili zajčevno zmago in svobodo tako glasno, da je odmevalo daleč po gozdu.

Danilo Gorinšek

Ilustr. Leon Koporc

APRIL

Dvanajst nerazdružnih bratov
se za róke vodi,
drug za drugim brez prestanka
v gosjem redu hodi ...

Najbolj muhast je četrti:
zdaj se še krohoče,
koj nato se pa že cmeri,
kisa se in joče ...

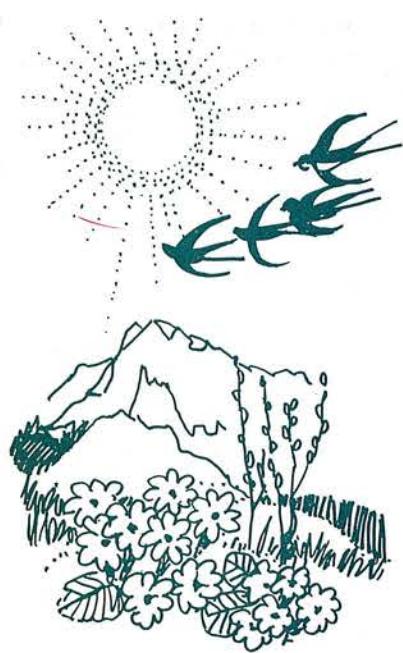
Muhast je april od sile,
malho s sabo vlači,
dež, sneg, sonce, zimo, vesno
v isto malho tlači ...

Črtomir Šinkovec

Ilustr. Klavdij Palčič

Pomlad na Tolminskem

DAVI ŠLI SMO NA LJUBINJ,
ZVONČEK PEL JE: »CIN, CIN, CIN«;
OD TROBENTIC BREG JE ZLAT:
NA LJUBINJU JE POMLADI!
PA ČEPRAV ŠE S KRNA KIMA
V BELEM KRILU STARKA ZIMA,
MUCKE SO SREBRNOBELE
NA VRBINJU SE RAZCVELE
IN JIH ČEŠE — SONCA SIN
JUŽNI VETER — POTEPIN,
DA TOLMIN JE SREDI TRAT,
S PASOM SOČE KAKOR SVAT.
OD GORICE ČEZ RAVNICE
Z VIGREDJO PRIŠLE SO PTICE,
PA ŠE SONCE ZLAT POZDRAV
NAM POSLALO JE Z VIŠAV.

Piše in riše Ksenija Prunkova

OKAMENELA RIBA

V sončni rojanski rebri je stala
stara, rumena hiša, pred njo stoletna
cipresa in pred hišnim vhodom
široko razraščena murva, ki je senčila
veliko kamnito mizo.

V svojih otroških letih sem večkrat
hodila tjakaj v obiske. Tak dan je bil zame praznik, kajti stanovali
smo v središču Trsta v temičnem
stanovanju brez sonca. V tej stanovanjski hiši ni bilo razen mene nobenega drugega otroka, živila sem
med samimi odraslimi. V Rojanu pa je bilo sonce in so bili otroci mojih
let. Vera, Veljko, Radko, Branko in Žojko. Vera je imela velike, žive
oci in kodraste lase, spletene v debelo kito, ki sem ji jo zavidala, kajti
jaz sem bila na kratko ostrijena. Širje imenovani dečki so bili njeni nečaki, čeprav so bili približno istih
let kot njihova tetka Vera. Največji in
zatorej poglavar družine je bil
Veljko, njegov brat dobrodušni Radko,
njuna bratranca pa tihi Branko in šegavi navihanec Žojko. Če je Žojka prijelo, je take klatil, da smo
se mu smejali vse popoldne. To je bila vesela družba razgibanih otrok,
ki so po šoli živelii večinoma pod milim nebom na tem velikem posestvu
njihovega deda, zagoreli in zdrevi, ker so bili ves dan na zraku in soncu. Njihov dom se mi je zdel
raj na zemlji: velik vrt z gredami radiča in paradižnika in s sadnim
drevjem, obširen vinograd, ki se je dvigal v terasah po strmi rebri; nad
vinogradom pa gozd, pravi pravcati
gozd visokih kostanjev, ki se je razprostiral po griču do jase na vrhu,
porasle z visoko travo; jeseni pa

padali z drevja ježkom podobni kostanji, ki so bili pečeni tako sladki.

In koliko drugih mikavnosti!

Veljko in Radko sta imela majceno farmo želv in želvic z ogrado in hlevčki, ki sta jih naredila sama. Gojila sta tudi sviloprejke, ter jim vsak dan večkrat pokladala sveže murvine liste. In gosenice so se spremenile v zlatorumene bube. Joj, kako radi smo vse to opazovali! Vsi ti otroci so imeli v hlevčkih pod lopo domače zajce z mladimi zajčki, ki so prijazno migali z brčicami. Pod lopo je imela svoj stan tudi koza, ki jo je bilo treba voditi na pašo na trato za hišo.

Na koncu posestva je bil studenček, ki je bil zazidan v kamnito hiško z vrati in zaklenjen; a slišali smo ga skrivnostno žuboreti, če smo pritisnili uho na ključavnico. Ne vem, zakaj je bil zazidan in zaklenjen. Morda zato, ker je voda na Krasu tako redka?

Otroci smo se najraje igrali v gozdu, kjer smo se skrivali, igrali žandarje in ravbarje, se lovili in se šli Indijance. Ko smo bili upehani, smo se šli mirnejše igre: »Zlate barvice« in »Gradarja pa ni doma«.

Včasih sva bili sami z Vero, če so bili dečki v šoli ali, če smo se med seboj sprli. Takrat sva sedeli pod stoletno cipreso blizu hiše ob okrogli kamniti mizi, kjer je bila v plošči jasno vidna velika okamenela riba. Tedaj se mi je zdelo to zelo skrivnostno, tako kot je bila skrivnostna pravljica o okameneli speci Trnjulčici. Leta pozneje sem zvedela o milijone let starih okamene-

lih bitjih, rakcih, školjkah in ribah, ki jih imenujemo okamenine in o katerih ste vi gotovo že kaj slišali. Jaz dotelej o tem še nisem ničesar čula in se mi je zdelo zato vse še bolj skravnostno in pravljici podobno. Bilo je, kot bi kdo prilival olja moji lučki, ki ji pravimo fantazija.

Če sva bili z Vero sami, sva si pripovedovali pravljice, sedeč ob tisti mizi z okamenelo ribo. Vera je znala take pravljice, da je v njih strašilo in so se ježili lasje. To so bile ljudske pravljice, ki so šle iz roda v rod. Jaz sem ji pa pripovedovala Andersenove pravljice, ki sem jih poznala iz knjige. Vera je tudi vedela povedati, da so v njihovi hiši, davno že, živelii kapucini; »še dandanes« mi je rekla šepetaje, »še dandanes eden izmed njih opolnoči straši. Slišim ga, kako hodi po stopnicah, če se ponoči zbudim.« Te stopnice so bile zavite in strme in še podnevi zelo temne. Še mene je postal strah, kadar sem spremijala Vero v njeno sobo. Vera je tudi povedala, da je v njihovem vrtu skrit zaklad. Ni čuda, da so se hiše držale take bajke, saj je bila stavba zelo stara, ena najstarejših v rojanski rebri.

V bližini hiše je rasel tudi košat divji kostanj in jeseni smo se igrali pod njim, pobirali smo kostanje in rezljali iz njih vse mogoče igrač-

ke, s katerimi smo se potem igrali prodajalno.

Najlepše pa je bilo ob trgovici, ko smo smeli pomagati tudi otroci in zobati grozdje po mili volji.

Vse to okolje, vrt, gozd in vinograd ter živahna otroška družba, nemalo pa tudi skravnostne storije, ki jih je pripovedovala Vera, so bili vzrok, da me je zelo vleklo v Rojan. Kako rada sem zavila za rojansko cerkvijo navzgor po strmi ozki ulici, ki je imela prelepo ime: Ulica vrtnic. Vrtnic sicer ni bilo nikjer videti, kajti na obeh straneh ulice so se dvigali visoki zidovi, skozi katere so vodila tu in tam ozka zaprta vratca v neznane vrtove; preko zidov je včasih zadišalo po glicinjah, vrtnicah in rožmarinu ali breskvah, kakršen je že bil letni čas. Na vrh teh visokih zidov, tako značilnih za naša primorska mesta, so bile kruto zataknjene steklene črepinje vseh barv, da bi nihče ne mogel splezati tja gor in pogledati v zagrajeni paradiž.

K Veri sem odhajal v obiske v zgodnjih popoldanskih urah in na cilj sem prihajala vsa razgreta, kajti mudilo se mi je, da bi bila čimprej tam gori. Ko sem prišla do velikih, težkih vrat na desni v zidu, sem vsa nestrpna pritisnila na železno kljuko in vrata so se počasi odprla in zateglo zaškripala. In že

sem zagledala vrtno pot, ki je vodi la mimo starodavnega pokritega vodnjaka do doma mojih prijateljev, do sonca in zelenja.

* * *

Minila so leta, a vsega tega sem se lani živo spomnila, ko sem se vozila po bližnjici skozi Rojan proti Opčinam. S te poti je lep razgled tudi na rojansko reber in na staro posestvo z rumeno hišo, o katerem vam pripovedujem. Ko sem našla z očmi tisti košček zemlje, me je stisnilo pri srcu. Komaj sem še spoznala ob stoletni temni cipresi pod vinogradom ostanke rumene hiše, ki so jo prav takrat rušili. Tam, kjer je bil nekoč zame paradiž na zemlji, se bodo kmalu dvigali pu-

sti stanovanjski bloki. In vse se mi zdi kot davna sanja.

A življenje se čudno igra. Da je to sanja, imam dokaz:

Nedavno sem obiskala neke svoje prijatelje v Barkovljah, tam zunaj pod Kontovelom. Ko sem stopila na njihov vrt, sem zagledala pod košatim hrastom okroglo kamnito mizo, ki je pri mojem zadnjem obisku še ni bilo. Nekam znana se mi je zdela; skoro nisem mogla verjeti svojim očem — bila je prav tista miza iz Rojana, ki so jo rešili pred rušenjem semkaj. V njeni kamnitni plošči je bila okamenela riba iz mojih otroških let.

In sedaj se zopet igrata ob tej mizi dve deklici, Marinka in Lučka in tako se življenje ponavlja.

Piše in riše Elizabeta Koman

Trdoglavček

»Janezek, ne hodi bos, se boš prehladil«, pravi mama, a Janezek je gluh. Ne uboga in zboli.

»Janezek, ne jemlji očetove knjige, ta knjiga ni zate, bo hud«. Janezek jo vzame in zbeži z njo.

»Janezek, vstani, pojdi v šolo. Zamudil boš pouk«, pravi mama. Zaman! Učitelj je hud, Janezek je kaznovan.

»Janezek, končaj nalogo, pozno je že. In pesmico moraš znati na pamet.« Janezek — kot da se ga ne tiče. Drugi dan je vprašan in dobi veliko »enko«.

»Janezek, ne draži psa! Te bo ugriznil«, zavpije mama. Nič, Janezek ne sliši. Pes ga popade in ugrizne v roko.

»Janezek, ali imaš trod glavo, da nič ne razumeš?« Janezek se prime za glavo in reče: »Mamica, tako trda pa ni! Taka je kot tvoja.«

ZANIMIVOSTI

Cvetice na oknih, cvetice na balkonih, geranije, begonije, fuksije in še mnogo drugih. Pri tem pogledu pa nihče ne pomisli, od kod vse te lepotice, ki tako osvežujejo betonske stavbe, kamenite, mrzle balkone, prazna, mrtva okna. Odkod?

Dostikrat je na balkonih in oknih pravo kozmopolitsko cvetlično prebivalstvo. Sami priseljenci; njihovi pradedje so rasli na vseh koncih sveta. Tako je prišla geranija iz Indije, fuksija je cvetela pod nebom rogov Inkov. Več vrst rastlin je iz polpuščavskih planjav, raztresenih po vseh delih Zemlje. Prve orientalske rastline so prinesli vojščaki križarskih vojn. Ni ga bilo popotnika, ki ne bi prinesel iz daljnih potovanj kako rastlino ali seme.

Velika odpornost in trdoživost rastlin jim pomaga premagati nevšečnosti, nasprotja klim in tal. Znano je, kako je prišla iz Amerike v Evropo, to je v Francijo, ornamentalna plezalka Bougainvillea. Pripeljal jo je s svojega tri leta trajajočega potovanja okoli sveta, od leta 1766 do 1769, Louis Antoine de Bougainville iz Pariza. Bil je pomorščak, pisatelj, raziskovalec, ni bil pa botanik. Na njegovi počasni in neudobni jadrnici ni imela prva Bougainvillea ob robatih mornarjih in neštetičnih oceanskih nevihtah nič kaj prijetno potovanje.

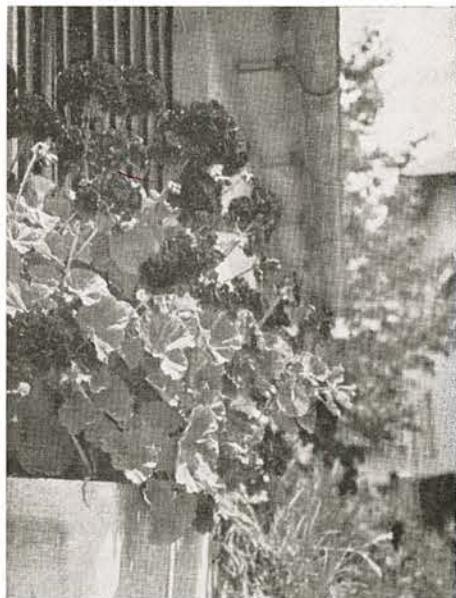
Neverjetna je odpornost rastlin vseh petih celin. Prilagode se življenju v malih gredah, na pedenj visokih vrtičkih, prepuščene oskrbi vrtnarja-dilektanta, oddaljene na tisoče kilometrov od svoje domovine. V svojem rodnem kraju, kjer se morajo upirati soncu ali ledu ali živalim, ki jih objedajo, imajo

Ludovika Kalan

ODKOD CVETICE

zmožnost prenesti vse nevšečnosti. Tudi če so že na koncu življenja, si opomorejo, če dobe le desetino tega, kar potrebujejo. Te lastnosti rastlin se poslužujejo Japonci, da ustvarjajo prave umetnine vrtnarstva, kar je pa obenem vzorec japonskega mučenja, prilagojen rastlinam, tako imenovani »bonsai«. Drevesce, ki trpi lakoto leta, celo desetletja dolgo, prejema na koncu vsakega dneva odmerjene le toliko hrane, kolikor zadostuje, da ostane pri življenju do naslednjega dne. Tako imamo pred seboj rastlinico ali drevesce, ki je pedenj visoko, staro veliko let, zvozljano, nagubano in zgrbančeno.

So pa tudi rastline, čeprav odporne, ki bi ne mogle ostati pri življenju, če bi bile prepuščene same sebi v novem okolju in brez nege vrtnarja.

Vojan Arhar

ŠTEVILA VELIKANI

Odrasli so včasih zelo živčni. Tožijo, da imajo milijon (1.000.000) skrbi. To je 1.000 krat 1.000 skrbi. V toni vode je 12 milijonov vodnih kapljic. Precej večje število je milijarda (1.000.000.000), ki šteje 1.000 milijonov. Ko človek doseže 30. leto starosti, se lahko pohvali, da je živel malone 1 milijardo sekund. V zvezdni meglenici Rimski cesti je približno 200 milijard zvezd. Če k enki pripišemo 12 ničel, dobimo število bilijon (1.000.000.000.000). V možganski skorji je nad 9 bilijonov živčnih celic. V krvi 13-letnega dečka je približno 15 biljonov rdečih krvnih teles. Kljub ogromnosti je število bilijon še vedno pravi pravcati pritlikavec, ki se med števili velikani kar izgubi. To so števila: trilijon, kvadrilijon, kvintilijon, sekstilijon, septilijon, oktilijon, nonilijon, dekatilijon, endekalijon in dodeka-

lijon. Medtem ko ima trilijon 1 in 18 ničel, ima vsako naslednje pravkar omenjeno število še po 6 ničel več. Dodekalijon napišemo tako, da dodamo 1 cel vlak iz 72 ničel! V 1 cm³ zraka je 27 trilijonov zračnih molekul. Petindvajset učencev moremo z razredu po sedežih razmestiti na 15 kvadrilijonov načinov! Naslednja števila so tako ogromna, da močno presegajo skupno število vodnih kapljic v vodovju vseh oceanov na našem planetu. Kljub temu tudi dodekalijon ni največje število. Že slavn starogrški učenjak Arhimed je ugotovil, da je rast števil neomejena. Lahko bi napisali število, ki bi poleg 1 imelo ničle nanizane od Ljubljane do Peking! Pri tem pa ne smemo pozabiti na skromno ničlo. Izumili so ju Indijci pred več kot tisoč leti.

Piše in riše Ksenija Prunkova

V zlatem jutru

V zlatem jutru
zvončki drobni
so se prebudili.
Vsi veseli
so zapeli
»Cin, cin,
že z višin
sonce greje,
se nam smeje.
Sonca res se je smejalo,
sneg z dolin, gora pobralo,
se po nebu je vozilo,
črni trn pobelilo.
Kose gole v gnezdu grelo,
dedu z glave kučmo snelo.

IZNAJDBA TISKA

ki je bil po poklicu kovač in solastnik tiskarne, kjer so besedilo še vedno vrezovali v velike plošče, se je domislil na videz zelo preproste tehnike, ki pa se je v bistvu ohranila prav do danes. Namesto da bi celotno besedilo vrezovali v plošče, so iz svinca vlijili posamezne črke, jih v posebnih okvirih sestavili v posamezne besede in stavke, jih namazali z barvo in nato pritisknili nanje papir.

Do Gutembergovega odkritja je bilo v vsej Evropi verjetno manj kot milijon knjig v obtoku. V nekaj desetletjih pa so nastal-

Znano je, da so Kitajci približno v prvem stoletju iznašli papir. Manj znano pa je verjetno, da so Kitajci razvili tiskarstvo še pred Evropo, in sicer že v 11. stoletju. Seveda je bilo tiskanje knjig pri njih zelo enostavno in pa bolj zamudno. Tiskali so tako, da so besedilo cele strani v knjigi vrezali v leseno ploščo in nato stran odtisnili. Čeprav so Kitajci tako tiskali knjige nekaj stoletij, njihovo odkritje nekako ni prodrlo na Zahod.

V 15. stoletju so tudi v Evropi natisnili nekaj knjig z uporabo lesenih plošč. Leta 1455 pa je nemški tiskar Johannes Gutenberg prišel do odkritja, ki je v tiskarstvu pomenilo veliko prelomnico. Gutenberg,

le tiskarne, kjer so uporabljali premične črke, v vseh večjih evropskih mestih. V 16. stoletju je bilo na primer v Angliji 12 tiskarn, v Nemčiji 20 in v Italiji 100. Gutenberg ni vedno označil svojih knjig in tako število knjig, ki jih je stiskal ni zna- no. Znano pa je, da je bilo ob koncu 15. stoletja v Evropi tiskanih okrog 9 milijonov knjig. To so bila večinoma dela z versko

vsebino ter klasična grška in rimska de- la. Od tistih časov dalje se je tisk vedno bolj razvijal in širil. Danes izdajo samo v Združenih državah Amerike več kot 20 ti- soč novih knjig na leto.

Sliki kažeta iznajditelja tiska Gutemberga in stran iz prve knjige, ki jo je na podlagi svoje iznajdbe natisnil Gutenberg 1455. leta.

Stana Vinšek

Porednežu

NAGAJIVO

JANEZ KUHAR

Heja, heja, haja, kdo žes pet na_ga_ja? Kje je ta nadlo_ga,

ki nič ne u_bo_ga? Do_li po po_lju sto_pa že mož,

kdo je po_reden, vta_kne ga v koš. vta_knega v koš.

Heja, heja, haja,
veste, kdo nagaja?
Kdo je ta fantiček?
To je naš Matiček!

Doli po polju
stopa že mož,
kdo je poreden,
vtakne ga v koš.

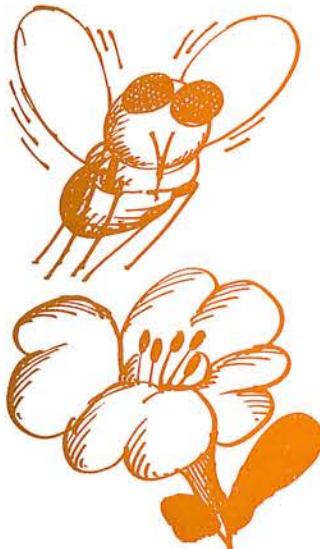
Meta Rainer

Ilustr. Leon Koporc

GORSKA PRIPOVEDKA

Iznad meglé
se planina k nebu pnè;
jutranji svit
pride z žarki jo budit.
Vrh - velikan
se zagleda v beli dan;
v skalo ujet
hrepeni v široki svet.
Ko na večer
vseokrog zavlada mir,
sivi orjak
zadrhti v samotni mrak.
Lunico zroc
ji šepeče v tiho noč,
v plašč iz srebra
ga zagrne roj zvezda ...

Stana Vinšek

Ilustr. Bine Regolj

ČEBELICA

»Čebelica, zakaj hitiš,
kot bi kaj zamudila?
V pomlad, v poletje in jesen
brenčijo tvoja krila!«
Zares, zares letim ves čas
na med, ki dozori za vas,
od jutra tja do mraka:
satovje v panju čaka.
Od cveta poletim na cvet,
da dih pomladne trate
in žar poletja zbiram v med,
v jesenske dneve zlate.
Sladkájte le se vedno spet,
da rdeče bo vam lice,
da sladki bodete kot med
in lepi kot cvetice!

Vlado Firm

Riše Ive Šubic

Nenasitni dihur

Čez dan ali prek noči, vseeno mu je. Lakoto si potolaži, kadar se mu zahoce. Skoraj neslišno se priplazi iz starega podstrešja mala temnorjava žival, rumenkaste podlanke, nenasitni dihur. Res je, več grehov mu pripšejo ljudje, kot jih stori. Radi imajo njegovo krvno in prav tako je res, da kurniki nikoli niso varni pred njim. Zato pa se ne

boji kač in mnogo jih pokonča. Tudi podganam v njegovi bližini ni živeti. Neslišen lovec, bliskovitih gibov, le težko se mu izmaknejo. Na dobre lastnosti, ki jih ima, tako radi pozabimo. Lovimo ga s pastmi in lovsko pse ščuvamo nanj. Zagode jo, če le more, s svojim neznanskim smradom.

ZADEVA ME JE SKRBELA

Bil je lep sončen dan, zato sem povabila prijateljice. Igrale smo se na dvorišču. V hiši ni bilo nikogar. Bila sem zelo žejna, zato sem rekla prijateljicam, da grem v kuhinjo po kozarec vode. Ko sem odprla omaro, da bi vzela kozarec, je padla vaza. Vsega sem bila kriva jaz. Ko sem prišla ven, sem se prijateljicam nasmehnila, kot da se ni nič zgodilo. Niti tisti prijateljici, kateri sem vselej vse zaupala, nimen povedala nič.

Proti večeru je mati prišla domov. Tako lepo sem pometla koščke, da ni ničesar opazila. Pripravila je mizo in manjkali so samo kozarci. Ko je odprla omaro, je zapazila, da manjka vaza. Vprašala me je, kaj sem nakuhal. Naredila sem se nevedna in debelo pogledala, kot da sploh ne vem, kaj je narobe. Povedala mi je, da manjka vaza, in to s takim močnim glasom, da sem se stresla. Rekla sem ji, da tega nisem naredila jaz, da sta bila mogoče brat ali oče.

Ko je oče prišel, je začel name kričati in s tem dokazal, da tudi on ni tega storil. Tudi njemu sem rekla, da je morda to storil brat. Toda oče se ni umiril. Menda je vedel, da brata ne bo domov kajti šel je na potovanje, zato me je začelo skrbeti, na koga naj zvalim krvido.

Ponoči nisem mogla zatisniti očesa. Odločila sem se, da grem povedat očetu. Povedala sem mu na uho, da sem jaz razbila vazo. Odpustil mi je. Legla sem in mirno zaspala. Zjutraj sta mi oče in mati rekla, da vdrugič ne smem lagati. Bila sem zelo vesela, da se je zadeva lepo končala.

Silvana Starez

1. a.r. sr. š. »Sv. Ciril in Metod«
SV. IVAN

MOJI BRATRANCI IN JAZ

Vsi ljudje na tem svetu nismo enaki. Nekateri so lepsi, drugi pa grši. Vsak človek ima svojo lepoto. Tudi slepci ali invalidi jo imajo, čeprav vsak na svoj način. Ravno tako je tudi med mano in mojimi bratrnenci. Prav zares, jaz sem edina deklica v našem sorodstvu in zato mislim, ko sem se rodila, da so zvonili zvonovi v cerkvi. Tudi starši si takrat niso predstavljal, da se bom rodila kot deklica. Sedaj sem na tem svetu in težko prenašam same fante. Ka-

dar se precej sorodnikov zbere sem jaz med njimi najprej kot majhen prestrašen piščanček, nato pa — odrešenik sveta.

Kakor se to tudi spodobi fantom, me ne pustijo nikoli pri miru. Vedno mi kaj nagačajo, ali pa me dražijo, največkrat pa me imajo za norico. V tej zvezi pa bom tudi jaz kaj povedala o njih.

Najprej ne bi smela spustiti Kristijana. To je Avstrijec in pravcati velikan. Visok je tako, da manjka samo še nekaj centimetrov do dveh metrov. Če hočeš pogledati, kakšne oči ima, moraš vzeti lestev. Poleg tega pa je fant zelo razvajen, da ga ni mogoče primerjati z mano. Zjutraj kave sploh ne piže. Zadovolji se samo z narezkom in dvema steklenicama piva. Za kosilo je samo meso. Juhe, zelenjave in drugih reči sploh ne pozna. In za večerjo spet kot opoldne. Na dan spiye pet steklenic piva. Ima brata, ki pa je zelo obilen. Mislim, da manjka malo do tone, saj z vsem tistim, kar pojde! Kadar sta skupaj, zgledata kot filmska igralca Stanlio in Olio.

Tretja zanimiva moja žrtev je bratranec Vojko. Pri tem bom tudi kaj pokritizirala. Ta sicer je vse, vendar si pri vsaki jedi napacka noter olje, kis, paprika, sol in paper. Drugi pa si mu ne upajo nič reči, ker če zine besedo, se sploh ne more več oddahniti. Prijatelji mu pravijo »vojak Švejk«. Tudi na motor so mu prilepili Švejka.

Sedaj pa si ne upam več kritizirati bratrancev, sicer se še užalijo. Sreča, da niso iz Italije. Ste videli? Z lahkoto sem dokazala, da so ljudje po značajih različni. Vendar vam na koncu moram potožiti, čemu sem jaz edina deklica med samimi fanti čudaki? Prav meni se je moralto zo zgoditi!

Miriam Kandut

1. a.r. sr. š. »Sv. Ciril in Metod«
SV. IVAN

PAPAGAJČEK KOKO

Prejšnji teden so nas obiskali člani Slovenskega gledališča. Našemu sošolcu Pavlu so podarili lepo mladinsko knjigo, ker je lepo narusal Trnuljčico.

Toda kakšno presenečenje! Nas niso samo obiskali, zaigrali so nam tudi igrico o papagajčku.

Nekoč sta živela oče in mati. Imela sta tri otroke: Danico, Marka in še starejšega fanta, ki se je pripravljal na maturo. Nekega dne je Marko našel papagajčka. Nekaj časa sta z Danico ugibala, kakšno ime bi mu dala. Ker pa je venomer ponavljal ko-ko, sta ga imenovala Koko. Seveda sta želetela, da bi govoril, in sta se zelo trudila z njim. Kako smešen je bil ta Koko! Mi smo se tako nakrohotali. Veste, res se je navadil nekaj besed, a kakšnih! Nič vam nočemo

Potem smo se očka, Štefan in jaz igrali zlogo. Ko smo odšli, pa je dedek pozabil na rake.

Aleksander Semen

2. r. DONADONI

SPOMLADI JE LEPO

Končala se je zima, metuljčki se igrajo, drevesa so v cvetju, ptički pojó.

Otroci se igrajo, ker jim je lepo.

Eva Novato

2. r. DONADONI

GOLOBI V NAŠEM ZRAČNIKU

V torek 20. februarja smo pisali šolsko vajo in zaslišali nek šum v zračniku. Spraševali smo se, kaj je to. Drugi dan je golob pokazal rep in perut, tako smo zvedeli, kaj je v zračniku.

Ubogi golob je pretrpel v zračniku štiri dni. Četrtek dan je prišel šolski sluga in rešil goloba. Ko ga je imel v roki, smo ga vsi začeli božati. Potem je sluga odpril okno in ga spustil. Golob je veselo zletel na streho. Čez nekaj tednov sta prišla še dva. Učiteljica je poklicala slugo. Prinesel je lestev in rešil samo enega, drugi pa se je skril v zračniku. Jaz sem pobrala dve peresi, ki ju je golob izgubil.

Tamara Pahor

2. r. DONADONI

V naš zračnik sta padla dva goloba. Od časa do časa pokukata z glavo iz zračnika. Naš zračnik je postal golobnjak. Sluga je rešil samo enega, ker se je drugi skril. Ko ga je potegnil ven, ga je spustil skozi okno. Prejšnja je bila golobica, ta pa golob. Ta dva goloba sta se gotovo hotela učiti.

Darja Betocchi

2. r. DONADONI

V razredu imamo zračnik. Danes sta vanj padla dva goloba. Pisali smo, in zaslišali frfotanje. Potem smo poklicali slugo. Sluga je prinesel lestev in rešil enega goloba, drugi golob se je skril. Potem je sluga odšel. Čez nekaj časa se je spet prikazal golob. Sluga je pustil lestev v razredu in jutri bo skušal rešiti golobčka.

Erika Košuta

2. r. DONADONI

NA KATINARI

Včeraj sem bil pri teti na Katinari. Igrali smo se z žogo. Imel jo je samo Davorin. Večkrat smo se sprli, ker sem mu jo vzel. Potem smo tekali.

Videl sem mnogo hiš in tudi njive. Nekatere so bile zelo velike. Tam zidajo tri visoke stavbe, v katerih bo bolnica. Vrnili smo se vši veseli.

Igor Gombač

2. r. DONADONI

pripovedovati dalje, saj boste igrico gotovo kdaj videli in se tudi vi lepo zabavali.

Se to naj vam povemo: čeprav so bili igralci blečeni vsakdanje, smo takoj spoznali čarovnico, palčka nagajivčka, mačeho, kraljico...

Preden so odšli, smo jim poklonili zvončkov in mašic. Zelo so bili veseli.

Upamo, da bodo še kaj prišli!

Vilma in Vesna Skabar
4. r. REPENTABOR

BURJA IN ZVONČEK

Koliko časa že traja to burjasto vreme! Burja zavija okoli vogalov, piska, tuli in žvižga. V kotu zapazi majhen zvonček. Zagajanja se vanj. Mala cvetka reče: »Kaj tako briješ! Vsega si me premrazila; Cin, cin, kaj ne vidiš, da sem še zaspan?«

Ostra burja pa: »Nagajam rada, ravno zdaj sem do kosti premrazila nekega dečka, ki se je odpravljal v šolo. Kaj pa ti počenjaš?«

»To že vsi vedo! Zimo odganjam in pomlad oznanjam!«

»Kaj? Tega nočem!« Sovražno ga je burja pogledala in odnesla pete v skalovje, kjer pravijo, da ima mlade. Snežnobeli zvonček je povesil glavico in vzdihnil: »Saj je že marec, kaj čaka vesela pomlad?«

Anica Purič in
Juliana Černuta
4. r. REPENTABOR

PRI MORJU

Včeraj smo šli v Volparijo. Ko je bila popoldne oseka, smo šli dedek, Štefan in jaz na prod, kjer so bile skale, in smo iskali pod kamenjem, ki je bilo prej v vodi, luknje, kjer so se skrivali raki. Dvignili smo pet kamnov. Pod tremi smo našli rake, pod enim pa je bila morska zvezda. Ko smo se vrnili, sem videl v vdolbinah na skalah malo vode. Opazil sem ribo v taki majhni luknji.

ZA BISTRE GLAVE

V ŠOLI SMO SEJALI JEČMEN

Ko smo sejali ječmen, smo vsak dan gledali, koliko je zraslo. Čakali smo, da zraste. V ponedeljek je že iz zemlje pokukal zelen listič. Zalivali smo rastline. Te so zrasle zelo lepo. Jasna Tomšič

2. r. DONADONI

Aleksander je prinesel v šolo zemljo. Vsak je dobil lonček. Ko smo vanj nasuli zemljo, smo posejali ječmen. Prvi dan se ni nič zgodilo. Drugi dan se je zemlja dvignila. Vsak dan smo gledali in čakali, kaj bo novega. Vedno smo zalivali. V ponedeljek je vzklilo seme. V torek je bilo malo višje. V sredo je bilo zelo visoko. Sedaj nam lepo raste na oknu.

2. r. DONADONI

Milena Jovanovska

Aleksander je prinesel v šolo zemljo. Dali smo jo v lončke. Sejali smo ječmen. Čakali smo več dni. Vsak dan smo opazovali, če se je kaj spremenoilo. Skrbno smo zalivali. Sejali smo v sredo, v ponedeljek pa je pokukalo prvo steblo iz zemlje. Te rastline rastejo v lončkih na oknu.

Erika Košuta

2. r. DONADONI

NAŠI BRATCI IN SESTRICE

Moja sestrica ima štiri leta. Vedno hoče risati. Rada se igra s punčkami in kolesom. Imenuje se Laura. Je majhna in zelo pridna. Ima zelene oči.

Barbara Pisani

Moja sestrica ima eno leto. Kadar mi kaj nakuha, se smeje in če hočem kričati nanjo, ne morem, ker je zelo simpatična. Imenuje se Jana.

Katja Palčič

2. r. ROJAN

Moja sestrica se imenuje Danijela. Je nekoliko gluha. Hodi v šolo v Padovo. Ker ne sliši dobro, nosi aparat. Rada se uči. Ima sedem let. Kamorkoli gre, čita, kar vidi napisano. Ima mnogo oblek. Ima rjave lase. Rada se igra z vozičkom.

Giorgina Pisani

2. r. ROJAN

Moj brat hodi v prvi razred. 16. decembra je imel 6 let. Ima lepo pisavo. Darjo je njegovo ime. Me ima zelo rad. Rad se igra z avti. Ne mama mesa.

Tatjana Zaccaria

2. r. ROJAN

Moj brat ima 10 let. Hodi v četrti razred in igra na klavir. Je dober, a jezi mamo in očeta. Včasih je bolan. Imenuje se Danijel. Ima rjave lase. Ima dosti oblek. Včasih mi posodi svoje avtke. Ima me zelo rad. V nedeljo sva bila pri babici.

Štefan Bembí

2. r. ROJAN

Moja sestrica je pridna in včasih tudi poredna. Lani ni marala hoditi v vrtec, letos pa hodi prav rada. Rada piše črke in svoje ime. Tudi številke se je naučila s tombolo. Ima svetle lase. Rada je vse. Imenuje se Kristina. Marko Ternovec

2. r. ROJAN

Moj bratec se imenuje Matija. Ima samo eno leto. Rad se igra z mano in s kockami. Kadar zagleda babico, je zelo vesel. Ne zna še govoriti in ne hoditi.

Martina Armani

2. r. ROJAN

NAŠE LJUBE BABICE

Moja babica je še mlada. Je srednje poštave. Stanuje v Ulici Moreri in ima tri vrte. Rada igra s kartami. Je pridna kuharica. Je nekoliko siva in ima modre oči. V nedeljo sem bil pri babici.

Aleksander Beltrami

2. r. ROJAN

Moja babica stanuje v veliki hiši. Kujuje vedno čokoladne bonbone. Ima rjave oči. Imenuje se Pina. Včasih mi posodi časopise.

Edi Dreossi

2. r. ROJAN

Moja babica je visoka. Ima lepo pisavo. Igra se z menoj. Ni stara. Ima sive lase, nosi ruto.

Tamara Pahor

2. r. ROJAN

Moja babica stanuje v Kobeglavi. Ni visoka. V nedeljah jo obiščemo. Ima lepo hišo. Nam kupuje bonbone. Imenuje se Zofka. Rada peče štruklje. Pomiva posodo.

Marčelo Ukmár

2. r. ROJAN

Moja babica ima 74 let. Dela v trgovini. Imenuje se Urška. Vsako soboto me pride obiskat in mi vedno kaj prinese. K nam pride z avtobusom. Stanuje v Ricmanjih.

Aljoša Gašperlin

2. r. ROJAN

Moja babica se imenuje Marija. Ima 63 let. Kmalu se bo vrnila iz bolnice. Nosi naočnike. Ostala je sama, ker je dedek umrl. Rada čita časopise.

Igor Meden

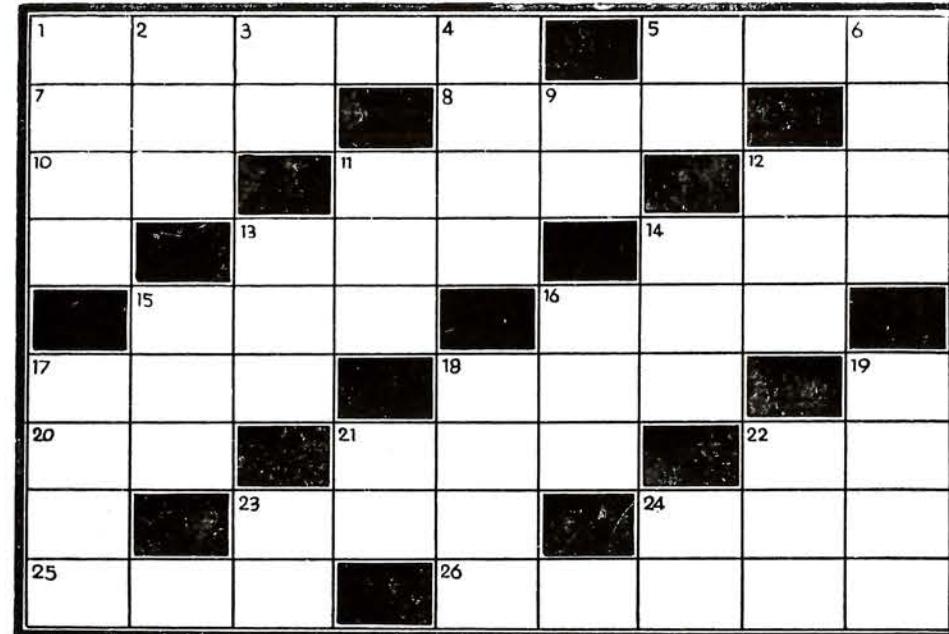
2. r. ROJAN

Imam dve babici. Ena se imenuje Gina, druga pa Marija. Ena stanuje blizu nas, druga pa na Opčinah. Tista, ki stanuje na Opčinah, prihaja k nam skoraj vsak dan. Jaz imam rada obe. Vedno mi kaj prineseta. Ko sem bila majhna in nisem hotela jesti, mi je babica pripravljala pravljice.

Erika Ferfolja

2. r. ROJAN

KRIŽANKA

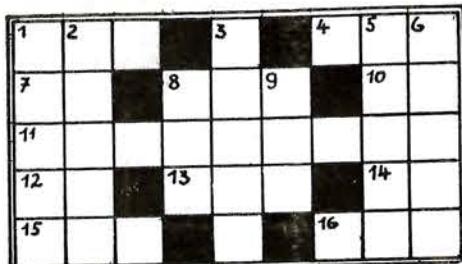
Vodoravno: 1. mesec v letu, 5. vodna žival, ki se ritensko pomika, 7. čas, ko je treba nekaj izpolniti, 8. ime pesnika Grudna, 10. nogometni klub, 11. ime junaka iz istoimenske opere Jakova Gotovca, 12. avtomobilskih tablicah Roviga, 13. pesem hvalnica, 14. kravji samec, 15. tekočina, ki se pretaka po telesu, 16. lepilo, 17. rdeča cvetica v žitu, 18. sledi dnevnu, 20. organ, tudi član, 21. alkoholna pijača, 22. avtomobilска oznaka Valjeva, 23. čas, ki traja 24 ur, 24. sila, 25. očka, 26. hunski vladar.

Navpično: 1. reka, ki teče skozi Firence, 2. glas eksplozije, 3. Rdeči križ, 4. italijanski denar, 5. na avtomobilskih tablicah Roviga, 6. kričanje, glas vriskanja, 9. avtomobilска oznaka Gorice, 11. okrajšano ime Edvard, 12. prestolnica Italije, 13. podzemlje pri Rimljanih, 14. ima ga konjar, 15. velika posoda za kopel, 16. Kraj blizu Tržiča, po katerem se imenuje tudi dolina pod Štoržičem, 17. nadležna žuželka, 18. redovnica, 19. plazilec, 21. oznaka za automobile iz Ravenne, 22. domaća vprežna žival, 23. pritrdilnica, 24. osebni zaimek.

MALA KRIŽANKA

Vodoravno: 1. pozimi nas greje, 4. čutilo na prstih, 7. oranje, 8. dva čevlja, 10. osebni zaimek, 11. pozdrav ob prazniku dela, 12. akademski klub, 13. kesanje, 14. predlog, 15. rečna in morska žival, 16. kulturna rastlina.

Navpično: 1. velik ogenj, 2. žensko ime in tudi zgodnjepomladanska evezica, 3. prst na roki, 5. žensko ime, 6. ni trezen, 8. peče kruh, 9. mački podobna zver.

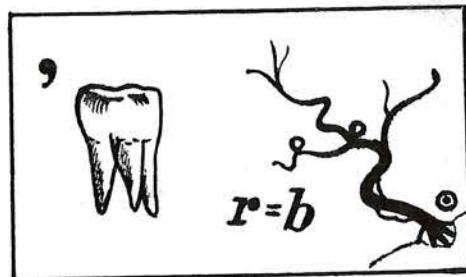

KONJIČEK

Začni s črko v sredini in skači kot šahovski konjiček tako, da boš dobil imena treh balkanskih držav.

REBUS

Rešitev ugank pošljite najkasneje do 10. v mesecu na naslov: Uredništvo GALEBA — Lojze Abram, Ul. G. Amendola 12 — 34134 TRST.

Rešitve ugank iz 6. številke, imena reševalcev in imena srečnih dobitnikov, bomo objavili v prihodnji, zadnji številki Galeba.

Uredništvo